

Full diocesà

2 de novembre del 2014

p5 — Aquest mes, cadena de pregària per les vocacions a tot Catalunya

p6 i p7 — Es clou el Sínode de la Família, s'obre un any de reflexió

Viure la mort cristianament

Novembre, el mes dels fidels difunts. Són uns dies perquè cada un de nosaltres preguem pels nostres éssers més propers, els que fa poc o molt han partit del nostre costat... Oferir la missa i la visita als cementiris són costums excel·lents. Però l'Església prega per tots els difunts, i tots ho hauríem de fer. Un antic costum d'aquests dies recorda tots aquells desconeguts que han mort i encara no han assolit la glòria celestial: és bo que preguem i oferim suffragis per les ànimes del purgatori. I pensem també en la nostra pròpia mort. Fa uns quants mesos, el papa Francesc ens ensenyava a demanar tres gràcies per a aquest moment suprem de la nostra vida: morir en l'Església, morir en l'esperança i morir deixant l'herència d'un testimoni cristià.

Morir en l'Església: «demanem la gràcia de morir a casa, l'Església. Aquesta és una gràcia, no es compra! És un regal de Déu i hem de demanar-lo». Morir en l'esperança: cal morir pensant «que a l'altra banda ens esperen, a l'altra banda la casa continua, continua la família i no estarem sols. Aquesta és una gràcia que hem de demanar, perquè en els darrers moments de la vida sabem que hi ha una lluita i l'esperit del mal vol el botí». Morir deixant l'herència d'un testimoni cristià: «aquesta és la nostra millor herència: el nostre testimoni de cristians deixat als altres. I alguns de nosaltres deixen una gran herència: pensem en els sants que han viscut l'Evangeli amb tanta força que ens han deixat com a herència un camí de vida i una manera de viure».

«El Senyor eixugarà les llàgrimes de tots els homes»

Fidels Difunts / Cicle A

Lectura del llibre d'Isaïes

Aquell dia, en aquesta muntanya, el Senyor de l'univers prepararà per a tots els pobles un convit. Farà desaparèixer en aquesta muntanya el vel de dol que cobreix tots els pobles, el sudari que amortalla les nacions; engolirà per sempre la Mort.

El Senyor eixugarà les llàgrimes de tots els homes i esborrarà l'oprobri del seu poble arreu de la terra. Ha parlat el Senyor.

Aquell dia diran: Aquí teniu el nostre Déu, de qui esperàvem que ens salvaria: alegrem-nos i celebrem que ens hagi salvat.
(25,6a.7-9)

Salm responsorial

Des de l'abisme us crido, Senyor.
(Salm 129)

Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, el nostre cos, que és la casa i el tabernacle de Déu a la terra, serà destruït; però sabem que tenim al cel un altre edifici, un temple que és obra de Déu, no fet de mà d'homes, etern.

Per això ens sentim molt coratjosos. Sabem que mentre vivim en el cos, vivim com emigrats lluny del Senyor, ja que no podem fer altra cosa sinó creure, sense veure'l; però ens sentim tan coratjosos, que preferim emigrar del cos, per anar a viure amb el Senyor, i no ambicionem res més que ser-li plaents, tant ara que som en el cos, com quan en sortirem. Perquè tots nosaltres hem de comparèixer davant el tribunal del Crist, on cadascú ha de rebre el que li correspongui segons el bé o el mal que haurà obrat vivint en el cos.
(5,1.6-10)

Lectura de l'evangeli segons sant Joan

En aquell temps Jesús digué als seus deixebles: «Que els vostres cors s'asserenin. Confieu en Déu, confieu també en

mi. A casa el meu Pare hi ha lloc per a tots: si no n'hi hagués, ¿us podria dir que vaig a preparar-vos estada? I quan hauré anat a preparar-vos-la, tornaré i us prendré a casa meva, perquè també vosaltres visqueu allà on jo estic. I ja sabeu quin camí hi porta, allà on jo vaig.»

Tomàs li diu: «Senyor, si ni tan sols sabem on aneu. ¿Com podem saber quin camí hi porta?»

Jesús li diu: «Jo sóc el camí, la veritat i la vida: ningú no arriba al Pare si no hi va per mi.»
(14,1-6)

«Tots nosaltres hem de comparèixer davant el tribunal de Crist, on cadascú ha de rebre el que li correspongui segons el bé o el mal que haurà obrat»

Els ulls, la ciutadania i el camí

Mn. Marc Majà i Guiu

Les lectures d'aquest diumenge, 2 de novembre, uneixen la memòria dels difunts amb la fe en la resurrecció. Tres paraules ens les resumeixen: ulls, ciutadania i camí.

Els ulls. En la primera lectura, Job expressa la seva convicció que, malgrat el sofriment que ha patit en aquest món, més tard o més d'hora viurà un trobament amb Déu en què podrà comprendre i veure salvada la seva història: «Jo mateix el contemplaré, el veuran els meus ulls, i no els d'un altre.» Veure Déu amb els propis ulls és la manera que té Job de donar a entendre la seva esperança de trobar-se cara a cara, personalment, amb Déu.

La ciutadania. Ens en parla sant Pau quan afirma: «Germans, nosaltres tenim la nostra ciutadania al cel.» No ho oblidem! La ciutadania indica la pàtria mare, la terra d'on un ha sortit, l'humus on s'ha forjat la pròpia existència. Afirmar que la nostra ciutadania és el cel és afirmar que el lloc, l'estat, no pròpiament estem com a casa és cara a cara amb Déu, que al final de la vida estem cridats a ser repatriats amb el Senyor.

El camí. L'ensenyament de Jesús és claríssim i ens esponja el cor: «A casa el meu Pare hi ha lloc per a tots!» Quina alegria, quina pau! Tanmateix, Jesús és clar també a l'hora de dir-nos: «Ja sabeu quin camí hi porta.» És a dir, hi ha un camí per a anar a la casa del Pare i, aquest camí, cal fressar-lo. És el camí de les benaurances, del manament nou de l'amor, del compromís apassionat en aquest món viscut des de la confiança envers el Pare.

La imatge

Passió, mort, resurrecció i ascensió de Crist

Museu Episcopal de Vic

Jesús morí i fou sepultat. Quan les dones anaren al sepulcre el trobaren buit, perquè Jesús havia ressuscitat. «Vaig a preparar-vos estada...», tal com creiem que Crist morí i ressuscità, creiem que Déu s'endurà amb Jesús els qui han mort en ell.

Agenda

Lit. hores: Setmana III

3 dilluns

— Sant Martí de Porres, religiós (1579-1639)
— Sant Ermengol, bisbe (†1035)
— St. Pere Almató, màrtir (1830-1861)
— Santa Sílvia, laica (s.VI)
Filipencs 2,1-14 / Salm 130 / Lluc 14,12-14

4 dimarts

— Sant Carles Borromeo, bisbe (1538-1584)
— Sant Eimeric, laic (1007-1031)
Filipencs 2,5-11 / Salm 21 / Lluc 14,15-24

5 dimecres

— Sant Zacaries i santa Elisabet (s.I)
Filipencs 2,12-18 / Salm 26 / Lluc 14,25-33

6 dijous

— Sant Sever, bisbe i màrtir (s.VII)
Filipencs 3,3-8a / Salm 104 / Lluc 15,1-10

7 divendres

— Sant Ernest, bisbe (†1148)
— Sant Fortià màrtir
Filipencs 3,17-4,1 / Salm 121 / Lluc 16,1-8

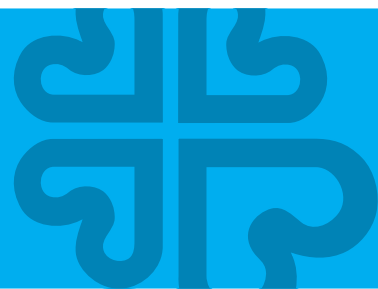
8 dissabte

— Sant Godofred, bisbe (1066-1115)
Filipencs 4,10-19 / Salm 111 / Lluc 16,9-15

9 dedicació de la Basílica del Laterà / Cicle A

— Sant Teodor, màrtir (†304)
Ezequiel 47,1-2.8-9.12 / Salm 45 / 1 Corintis 3,9b-11.16-17 / Joan 2,13-22

Compte solidari 100x1

Càritas diocesana de Vic

L'atenció a les persones a Càritas diocesana de Vic

Càritas, des de la seva identitat cristiana i com a institució social de l'Església, posa l'accent en l'acompanyament als «últims i no atesos». El model d'acció social de Càritas sempre té present que la persona és el més important, independentment de la seva situació administrativa, tingui o no tingui autorització de residència a Espanya. Constatem que les persones en situació irregular pateixen especialment la marginació i l'exclusió social.

L'atenció directa és un dels altres pilars fonamentals de Càritas, ja que és on s'acullen i s'atenen les persones necessitades i des d'on es comença a teixir la seva reinserció social. Dins aquesta atenció trobem dos serveis diferents: el servei d'acolliment, que és el primer contacte que tenim amb la persona demandant i que apareix en els diferents nivells territorials de Càritas (parroquial, arxiprestal, diocesà), gràcies a la col·laboració desinteressada de 235 voluntaris amb una dedicació estimada de 36.697 hores i el treball de 13 professionals. Durant l'any 2013 es van atendre en tot el bisbat un total de 9.213 famílies, cosa que ens demostra el punt de referència que esdevé Càritas en situacions de necessitat.

L'altre servei és el d'atenció social i seguiment, que és el segon nivell de l'atenció social, on accedeixen aquelles persones que, després de passar per l'acolliment, es considera que requereixen una ajuda professional i continuada per a fer front a la seva necessitat. Al bisbat n'hi ha 4, integrats per 6 treballadores socials i 1 mediadora/traductora, que durant l'any 2013 han atès 1.444 persones.

Pel que fa a les ajudes atorgades durant el 2013, continuen essent capdavanteres les d'aliments (incloent-hi ajudes per a la infància) i roba, necessitats agreujades pel context de crisi actual, seguides per les despeses en concepte d'habitatge (lloguer) en la mesura en què les diferents Càritas les puguin cobrir i ajudes a la llar, entenent per aquest concepte aquelles ajudes que garanteixen el pagament de les despeses de llum, gas i aigua i que tant d'esforç fa Càritas per poder-les cobrir i evitar així l'endeutament i el talls de subministrament de moltes famílies. Una altra demanda que atenem des dels serveis de Càritas és l'ajuda en concepte de medicació.

Demanem la vostra col·laboració econòmica per a poder continuar oferint aquests i altres serveis des de Càritas Diocesana de Vic (cc/ ES 49 0182 18052702 01592650).

Inauguració de curs

El dia 9 d'octubre tingué lloc la inauguració de curs a l'Institut de Ciències Religioses de Vic. Després d'una missa presidida pel bisbe Romà, hi hagué la lliçó inaugural, a càrrec de Xavier Morlans, professor de la Facultat de Teologia de Catalunya. També es féu un homenatge als professors de l'Institut que s'han jubilat: Miquel Tresserras i Rosa Carrera. L'acte comptà amb la presència de Begonya Palau, directora de l'Institut; i Armand Puig, degà de la Facultat de Teologia de Catalunya.

Aquest mes de novembre, cadena de pregària per les vocacions

Redacció

Cada any les diòcesis amb seu a Catalunya ens organitzem a fi de resar durant les 720 hores del mes de novembre per «demandar a l'amo dels sembrats que hi faci anar més segadors» (Mt 9,38).

Enguany l'Església ens convida a reflexionar sobre la família. El passat mes d'octubre s'ha celebrat el Sínode Extraordinari de Bisbes per a tractar aquest mateix tema. Sabem que la família és l'Església domèstica i, per tant, estem convençuts que és d'ella d'on ordinàriament sorgeixen totes les vocacions. El lema d'enguany –«la família, font de vocacions»– vol mostrar que és en el si de les famílies on neixen les vocacions, perquè de la mateixa manera que la família cristiana és la que educa i ensenya a resar i tractar el Senyor, també és en ella on cadascú descobreix la seva vocació.

La cadena de pregària és una iniciativa que, a imatge de la família que de generació en generació ens transmet el tresor de la fe, vol mantenir la pregària pel do de la vocació; perquè siguin molts els qui no tinguin por de respondre un sí generós a la crida que Déu fa.

Com unir-se a la cadena

Un any més, la Delegació Diocesana de Pastoral Vocacional del bisbat de Vic es vol unir a la «Cadena de pregària per les vocacions» organitzada a nivell de les deu diòcesis amb seu a Catalunya. Es pretén que durant tots els dies i totes

les hores del mes de novembre hi hagi persones o grups pregant per les vocacions, tot formant aquesta cadena ininterrompuda de pregària. A la nostra diòcesi de Vic li correspon organitzar-ho els següents dies: el divendres 7, el dilluns 17 i el dijous 27 de novembre (les 24 hores del dia). Informeu, si us plau, de les vostres possibilitats per a poder elaborar una bona graella horària adreçant-vos a Mn. Jaume Casamitjana (tel. 656 366 337) o per correu electrònic (jaumecasamitjana@hotmail.com). Trobareu el material a les vostres parròquies, així com a la pàgina www.cadena-depregaria.cat. Tant de bo que aquesta cadena de pregària 2014 doni un nou impuls a la pastoral vocacional de les diòcesis de Catalunya i, en particular, a la nostra de Vic.

La pastoral vocacional

Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, bisbe de Terrassa, és el bisbe encarregat de coordinar la pastoral vocacional dins la Conferència Episcopal Tarraconense i recorda que «tots som responsables en el treball de la pastoral vocacional. La responsabilitat de la pastoral vocacional recau en la comunitat eclesial, en tots els àmbits i estaments del Poble de Déu». I afegeix que «la família cristiana, església domèstica, té una responsabilitat particular en la missió educativa de l'Església i ofereix el marc més adequat per al naixement de les vocacions. La família és com el primer seminari».

El Sínode extraordinari obre un any de reflexió sobre la família

Redacció

El diumenge dia 19 d'octubre es va cloure el Sínode Extraordinari de la Família, que va tenir lloc a Roma durant quinze dies. El vespre abans els Pares sinodals van aprovar la *Relatio Synodi*, un extens document que serà treballant durant tot l'any, en preparació del Sínode Ordinari de la Família que tindrà lloc l'any 2015. En aquest document que ha emès el Sínode hi ha tres punts que no van assolir els dos terços dels vots: l'accés a la comunió per part dels divorciats tornats a casar (no generalitzat sinó «en casos irreversibles i lligats moralment amb els fills que sofreixen situacions injustes»), la comunió espiritual per als qui no poden combregar i un punt referent als homosexuals. S'ha de recordar que aquest Sínode Extraordinari no pretenia prendre decisions, sinó obrir un camí de reflexió que continuarà tot un any.

Les temptacions del Sínode

El Sant Pare, en el seu discurs final, va assenyalar quines han estat les temptacions del Sínode:

»—La temptació de l'enduriment hostil, això és, voler tancar-se dins l'escrit (la lletra) i no deixar-se sorprendre per Déu, pel Déu de les sorpreses (l'esperit); quedar-se dins la llei, dins la certesa del que coneixem i no del que encara hem d'aprendre i aconseguir. És la temptació dels zelotes, dels escrupolosos, dels precipitats, dels així anomenats "tradicionalistes" i també dels intel·lectualistes.

»—La temptació de el "bonisme" destructiu, que en nom d'una misericòrdia enganyosa embena les ferides sense primer guarir-les i medicar-les; que tracta els símptomes i no les causes i les arrels. És la temptació dels "bonistes", dels temorosos i també dels així anomenats "progressistes i liberals".

»—La temptació de transformar la pedra en pa per trencar el llarg dejuni, pesat i dolorós (cf. Lc 4, -4) i també la de transformar el pa en pedra, i tirar-la contra els pecadors, els febles i els malalts (cf. Jn 8,7), transformant-ho en "fardells insuportables" (Lc 10,27).

»—La temptació de baixar de la creu, per acontentar a la gent, i no romandre-hi, complint la voluntat del Pare; cedir a l'esperit mundà en comptes de purificar-lo i inclinar-lo a l'Esperit de Déu.

»—La temptació de descurar el *depositum fidei*, considerant-se no custodis sinó propietaris i patrons, o, d'altra banda, la temptació de descurar la realitat utilitzant una llengua minuciosa i un llenguatge pompós per a dir moltes coses sense dir res!»

Un sínode expressió de l'Església

El Papa prosseguí afirmant que el Sínode ha estat expressió de l'Església, «la vinya del Senyor, la Mare fèrtil i la Mestra zelant, que no té por d'arremangar-se els braços per vessar l'oli i el vi sobre les ferides dels homes (cf. Lc 10,25-

37); que no mira la humanitat des d'un castell de vidre per jutjar i classificar les persones. Aquesta és l'Església Una, Santa, Catòlica i composta de pecadors, necessitosos de la misericòrdia divina. Aquesta és l'Església, la veritable esposa de Crist, que busca ser fidel al seu Espòs i a la seva doctrina. És l'Església que no té por de menjar i beure amb les prostitutes i els publicans (cf. Lc 15). L'Església que té les portes obertes per a rebre els necessitats, els peneditos i no solament els justos o aquells que creuen ser perfectes! L'Església que no s'avergonyeix del germà caigut i no fingeix de no veure'l; al contrari, se sent compromesa i obligada a aixecar-lo i a animar-lo a reprendre el camí i l'acompanya cap a la trobada definitiva amb el seu Espòs, en la Jerusalem celestial». El Papa va recordar que ell sempre serà garant de la unitat.

El missatge del Sínode a les famílies del món

El missatge del Sínode presenta llums i ombres de la vida de les famílies del món. Reconeix, per exemple, que «la

vida familiar sol estar marcada per l'afebliment de la fe i dels valors, l'individualisme, l'empobriment de les relacions, l'estrès d'una ansietat que descarta la reflexió serena. Sorgeixen així no poques crisis matrimonials, que s'afronten d'una manera superficial i sense la valentia de la paciència, del diàleg sincer, del perdó recíproc, de la reconciliació i també del sacrifici. Els fracassos donen origen a noves relacions, noves parelles, noves unions i nous matrimonis, creant situacions familiars complexes i problemàtiques per a l'opció cristiana». Planteja els problemes de cansament, crisi econòmica i pobresa per a tantes famílies.

Però per als Pares sinodals també hi ha «la llum que resplendeix al capvespre darrere de les finestres en les llars de les ciutats, en les modestes cases de les perifèries o en els pobles, i encara en habitatges molt precaris. Brilla i escalfa cossos i ànimes. Aquesta llum és el compromís nupcial dels cònjuges», presentant tot l'itinerari nupcial i recordant la importància de la missa dominical.

La Dita

«Posar bastons a les rodes»

Sebastià Codina

Quan les coses van a l'hora, diem que tot va sobre rodes. Quan, després de molts esforços, aconseguim tirar endavant, sempre hi ha algú, generalment per enveja, que ens trava el carro posant estaques a les rodes. L'enredaire i el buscabregues ens frenen en la pujada esquerra de la vida. Hi ha sembradors de sospites, agrors i malentesos. Tant que costa arriscar la pujada i sovint ens entrebanquen obstacles afegits per algun impertinent! En comptes de posar troncs a les rodes dels altres, cal greixar-les perquè rodin lleugeres, perquè les relacions entre les persones no grinyolin gens.

Què serà dels qui han mort (1Te 4,13)

Romà Casanova, bisbe de Vic

Sant Pau dóna resposta a una inquietud que hi havia entre els cristians de Tessalònica, els quals sí que creien en Jesús mort i ressuscitat i esperaven la vinguda de Jesús, però no tenien clara la sort dels difunts. Ell els diu: «Volem que sapigieu què serà dels qui han mort, perquè no us entristiu com fan els altres, els qui no tenen esperança» (1Te 4,13). I en la seva resposta afirma: «Tal com creiem que Jesús morí ressuscità, també creiem que Déu s'endurà amb Jesús els qui han mort en ell... el Senyor mateix baixarà del cel, i els qui han mort en Crist ressuscitaran primer» (4,14.16).

Davant el misteri de la mort, l'Església testimonia la pau i la joia que brollen de l'esperança. Certament que el dolor es fa present en el nostre cor quan mor una persona estimada o quan la recordem amb enyorança. Però, al mateix temps, la nostra esperança és capaç de transfigurar aquest dolor en la joia profunda de saber que el cristià que mor, creient i esperant en Jesús, és cridat a viure amb el Senyor (cf. 2Co 5,8).

L'esperança del cel no és mera poesia, ni una mera paraula per a confortar-nos amb un sentimentalisme buit. La nostra esperança cristiana parla de vida eterna, de vida per sempre amb Déu. És del tot insuficient l'expressió, que de vegades podem sentir, que els nostres difunts viuen en el nostre record. Certament que els recordem, que els enyorem. Però els nostres difunts són cridats a participar en la vida eterna amb Déu. Pobres d'ells, i de nosaltres, si solament perduréssim en el record dels qui ens estimen! L'únic que viu per sempre i sempre ens estima és el Déu vivent, que en Jesucrist, el seu Fill, mort i ressuscitat, ens ha obert la porta de l'esperança que mai no mor.

La fe cristiana afirma també la resurrecció dels morts. Per aquesta fe els cristians tenim la tradició d'enterrar els nostres morts. El lloc en què els cristians enterrem els nostres difunts és anomenat «cementiri»; una paraula que en grec recorda l'acció i el lloc de dormir. I així és: nosaltres creiem que en el sepulcre del cementiri el nostre cos reposa, dorm, en l'espera de la resurrecció dels morts, quan Crist mateix ens desvetlli del son de la mort per a viure amb ell per sempre, amb tot el nostre ésser: cos i ànima.

Per això mateix m'agrada de recordar que l'enterrament, posar en el sepulcre el cos d'un cristià, expressa la nostra fe i esperança. La pràctica de la «incineració» o «cremació» —encara que permesa per l'Església, mentre no sigui una negació de l'esperança de la resurrecció— no expressa tan clarament el que creiem i esperem els cristians.

L'esperança del cel no és mera poesia, ni una mera paraula per a confortar-nos

